

Glöd

Glödande gryning. Ibland får man uppleva det mitt i det vardagsgrå. Plötsligt är allt bara värme och skönhet. Solen går upp.

Ibland, kanske ofta, har man bara minnet och ett hopp och en bön om att glöden ska återvända. Att allt ska bli varmt och vackert igen. Ljust.

Det finns så mycket mörker. Utom oss. Inom oss. Kaos och oreda.

1 Moseboken 1:2 Jorden var öde och tom, djupet täcktes av mörker och en gudsvind svepte fram över vattnet.

Redan från början fanns hoppet.

Över det mörka vattnet, över kaosmakterna, svepte en gudsvind fram. En aning av något nytt. Mörkret är inte slutet. Det är en början.

Kung David beskriver Gud med poetiska ord:

2 Samuelsboken 22: 12-13 Han dolde sig i mörkets tält, i molnens fuktiga massor. I glansen kring honom glödde gnistrande bränder.

Så mörkt, kallt och fuktigt som det kan vara på hösten.

Dagarna som aldrig blir ljusa. Så grått och smutsigt som det kan vara på våren. Även fast dagarna blivit ljusa.

Orden handlar säkert inte alls om norrländska höstar eller vårar. Jag tror man ändå får tänka att de gör det. Eller om andra slags mörker. Det märkliga är att där beskriver David hur det glöder av gnistrande bränder.

Är det så att ibland behövs mörkret för att vi ska upptäcka glöden? Är det där gudsvinden svävar? Är det där den smeker vår kind? Behövs mörkret för att elden ska tändas i hjärtat på riktigt? När vi vågar se in i andras och vårt eget mörker utan att försöka fly?

I Gud finns inget mörker men han finns i mörkret.

Kanske är det en del av kostnaden för att få del av Guds eld. Då kan man inte blunda för mörkret. Då kan man inte låtsas som om det inte finns. Då måste man möta det.

Och så händer det förunderliga. Någonting tänds.

Profeten Jeremia fick den otacksamma uppgiften att predika mot folket som lämnat rättfärdighetens och rättvisans väg. En oerhört plågsam uppgift och ändå, han kunde inte tuga på grund av elden inombords.

Jeremia 20:9 Men tänker jag: "Jag bryr mig inte om honom, aldrig mer skall jag tala i hans namn", då blir det i mitt bröst som brann där en eld, instängd i mitt innersta. Jag försöker stå emot men förmår det inte.

Kanske skulle vi be om mer av den eld som profeten Jeremia fick uppleva. Vad skulle hända?

Kanske drömmer vi om att gripas av den där glöden på ett mer radikalt sätt, att få brinna för något; för rättvisa, jämlikhet, miljön, klimatet, för Gud. Jeremia fick betala ett oerhört högt pris. Livet blev inte enkelt. Ändå kunde han inte vara tyst. Elden brann.

Två lärjungar vandrade sorgsna mot Emmaus. (Lukas 24: 13-35). En främling slog följe med dem. På något märkligt sätt gjorde hans närvaro deras hjärtan brinnande. Senare förstod de varför. Det var ingen främling. Det var Jesus. Även när de inte förstod att det var han blev deras hjärtan varma. Någon lyssnade på deras sorg och besvikelse. Någon talade viktiga livgivande ord till dem.

"Stanna hos oss. Det börjar bli kväll och dagen är snart slut."

Ord av bön innan de ens visste vem han var. Deras hjärtan hade blivit varma.

Han stannade.

Om Gud ännu döljer sig i mörkrets tält kommer det en annan dag. En dag av ljus. Till dess möter oss Gud i såväl mörker som ljus.

Det finns gnistrande bränder att värma sig vid.

Det finns en eld som kan tända våra hjärtan.

Det finns en glödande kärlek.

Denna text är en omarbetning av en gammal text som du kan läsa här

